

Poklad dávných svitků

Proč je Bible vyjímečná?

Radim Passer

5. Radim Passer

Poklad dávných svitků Proč je Bible vyjímečná?

My jsme se mohli v přednášce Tajemství stvoření z Bible dozvědět, že Bůh se v Bibli představuje jako Stvořitel, jako jediný dárce života. A proto také Bible říká, že jemu jedinému patří čest, sláva a uctívání všech stvořených bytostí. V celém obrazu stvoření můžeme vnímat především nezměrnou Boží lásku. I dnes budeme studovat Bibli. Poklad dávných svitků s podtitulem Proč je Bible vyjímečná? A protože budeme otevírat Boží slovo, tak se znovu krátce pomodlíme.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat, že i dnes jsme se mohli setkat, abychom studovali tvé slovo. Chci tě i dnes prosit, abys skrze Ducha svatého působil na naši mysl a na naše srdce, abys nám dal moudrost, abychom dokázali správně porozumět tomu, co nám ty chceš říci a děkujeme ti za to. Amen.

Příběh:

Před mnoha lety se pan Marsch dozvěděl, že jeho teta zemřela a ve své poslední vůli na něho pamatovala. Text závěti zněl: Mému milému Steavovi Marschovi zanechávám rodinnou Bibli a vše, co obsahuje, včetně mého zbývajících majetku. Poté, co byly splaceny všechny dluhy, tak zůstalo z majetku pouze několik stovek dolarů. Peníze rychle zmizely a panu Marschovi zbyla pouze rodinná Bible, kterou uložil do kufříku na půdě. Pan Marsch odešel do důchodu pouze s malou penzí a žil v chudobě přibližně 30 let. A když mu bylo již 90 let, tak se rozhodl přestěhovat se do domu svého syna. Při zabalování svých věcí narazil i na Bibli své tety a začal v ní listovat. Pan Marsch byl šokován, když uvnitř napříč Bibli našel vložené bankovky. Napočítal více než 5000 dolarů v hotovosti, což byla tenkrát, když odcházel do důchodu obrovská suma. Tento muž prožil většinu svého života v chudobě, i když mohl být relativně bohatý. Bohatství měl na dosah ruky, v Božím slově.

Otázkou je, zda i my nemáme úžasný Boží poklad na dosah ruky? Jsou milióny lidí, kteří věří, že Bible je ta nejneuvěřitelnější kniha, která kdy byla napsána. Jsou přesvědčeni, že Bible je inspirována Bohem a

obsahuje pokyny, jak získat věčný život. Lidé každé národnosti, rasy a jazyka, každé etnické příslušnosti, přijali Boží slovo jako vzácný poklad, který mění životy lidí. Ale jiní lidé mají zase vážné pochybnosti a mají hodně otázek. Jak je to tedy s tou nejprodávanější knihou světa—s Biblií? Můžeme jí důvěřovat? Mluví Bible pravdu? A je vůbec historicky a jinak přesná? Někteří lidé říkají, že Biblii můžeme důvěřovat bez jakýchkoliv pochyb. Jiní říkají, že to tak není. Otázkou je, kdo tedy má pravdu? A ta odpověď je důležitá, protože jestli je Bible pravdivá, pak to, jestli jí důvěřujeme nebo ne, je otázkou života a smrti. Jestli je Bible pravdivá, tak náš věčný osud závisí na tom, jestli jí věříme a jestli ji přijmeme. Jak věříme Bohu, záleží na našem přesvědčení o Biblii. Je pouze jedno místo, kde můžeme získat jasný obrázek o Bohu. A tím místem je Bible. A to je také skutečný důvod, proč nám Bible byla dána.

Bible hovoří o neviditelném Bohu, s nímž se můžeme seznámit pouze čtením poselství, která nám prostřednictvím svých proroků a svého Syna Ježíše Krista Bůh odhalil.

Podívejme se tedy na tu úžasnou knihu, kterou mnozí nazývají Boží slovo, abychom viděli, jestli můžeme najít nějaký důkaz o její pravdivosti, či falešnosti. Je-li tato kniha věrohodná, či nikoliv.

Bible ve skutečnosti není jen jednou knihou, ale je to taková malá knihovna. Bible obsahuje 66 knih, napsaných v různých dobách, různými autory, a to v průběhu asi 1600 let. Ve Starém zákoně máme 39 knih a v Novém zákoně jich je 27. Tyto knihy napsalo v průběhu těch 1600 let přibližně 45 různých autorů. A přesto mezi těmito knihami nalézáme obdivuhodnou shodu. A tu shodu lze vysvětlit pouze tím, že vyplývá ze skutečnosti, že ti jednotliví pisatelé čerpali z jednoho zdroje. A tak výsledkem Bible je celková jednotnost, celistvost, ač se většina autorů nikdy nepotkala a vlastně ani potkat nemohla. Měli různá povolání. Někteří byli rybáři, jiní pastýři, ale někteří také byli králové, někteří pracovali jako vládní činitelé, jiní žili jako farmáři, kazatelé, státníci, lékaři, lidé různých životních příběhů. Přesto je v knihách, které napsali naprostá jednota a harmonie, že to vypadá jako zázrak. A tento soulad lze vysvětlit pouze vírou, že nám tuto knihu dal Bůh, aby nám mohl sdělit, svoji vůli. V Novém zákoně můžeme číst tento text: „**Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.**“ 2. Petr 1:21. A apoštol Pavel říká o Božím slovu: „**Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.**“ 2. Tim. 3:16-17. Bůh si vybral tento způsob komunikace, mluvit k nám v písemné podobě, protože přímá komunikace mezi Bohem a člověkem byla znemožněna hříchem. Jak jsme si řekli, člověk nemůže hledět na Boží tvář pokud je hříšný a zůstat naživu.

Když Bůh a člověk kráčeli a hovořili spolu v zahradě Eden, nepotřebovali proroka jako prostředníka mezi člověkem a Bohem. Když však Adam zhřešil, tak se skryl před Bohem. Báł se a měl pocit viny kvůli tomu, co provedl. Ale Bůh je aktivní a Bůh za Adamem, který padl do hříchu přichází a ptá se, kde je a Adam mu odpovídá: „**Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a báł jsem se, ukryl jsem se.**“ 1. Moj. 3:10. Bůh kvůli pádu člověka do hříchu nemohl dále komunikovat s člověkem tváří v tvář. A proto se rozhodl sdělit, to co chtěl, abychom věděli, prostřednictvím svých služebníků, prostřednictvím svých poslů, které také nazýváme proroky. A později i skrze svého Syna Pána Ježíše Krista.

Starozákonní prorok Ámos říká: „**Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.**“ Ámos 3:7. Bůh inspiroval Mojžíše, aby napsal Jóbovu knihu a prvních pět knih Starého zákona, které jsou také nazývané Knihou Zákona. A to bylo někdy okolo r. 1500 př. Kr. V té době se Izrael rozrostl v mocný národ, s několika milióny lidí. A Bůh jim potřeboval sdělovat svou vůli v písemné formě. Bylo to v době, kdy se vynalezlo abecední písmo a začalo se používat místo hieroglyfů. Lidé tak mohli číst 10 přikázání, které jim Bůh napsal svým vlastním prstem do kamenných desek. A také mohli číst knihu Zákona, kde Bůh inspiroval Mojžíše, aby ji napsal pro Boží lid.

Otázka ohledně toho, jestli je Bible přesná a spolehlivá, tak, jak jí Bůh zamýšlel, ovšem zůstává. Do r. 1947 byly těmi nejstaršími manuskripty Starého zákona, které jsme měli k dispozici, tak jimi byly kopie z let okolo r. 900 po Kr. Pak ale byl učiněn jeden z nejúžasnějších archeologických nálezů všech dob. Říká se mu Kumránské svitky. Byl nalezen svitek Izajášův, který pocházel až z r. 125 př. Kr. Tento svitek byl kopírován v průběhu více než tisíce let před tím, než byl nalezen nejstarší manuskript, který byl do té doby objeven. A tento Izajášův svitek, který pocházel z r. 125 př. Kr., obsahoval celou knihu proroka Izajáše. Dnes je tento svitek uložen v Jeruzalémském domě knihy. A sir Frederic Kenyon, jeden z nejkvalifikovanějších odborníků a president britské archeologické školy, podal zprávu, že „**V jedné kapitole se 166 slovy bylo nalezeno pouze jedno slovo (tři písmenka) s otazníkem po tisíci letech přenášení textu, a to slovo nijak výrazně nezměnilo smysl toho poselství!**“ (Důkaz vyžaduje rozhodnutí). A sir Frederic Kenyon došel k závěru, že „**Křesťan může vzít do rukou celou Bibli a bez obav nebo váhání říci, že ve svých rukou drží pravé Boží slovo, předávané z generací na generace v průběhu staletí bez výrazné změny.**“ (Důkaz vyžaduje rozhodnutí). Sir Kenyon udělal toto prohlášení poté, co strávil celý život zkoumáním důkazů o tom, jak byla Bible předávána, a jaký dopad toto předávání mělo na poselství Bible. Kritici Bible zhruba před

stoletím našli mnoho důvodů vyvolávajících pochybnosti. Ale mnoho z těchto kritik bylo umlčeno právě nezvratnými fakty z oblasti moderní archeologie. Až do 19. století bylo známo o vzdálené minulosti velmi málo. Velmi málo kromě toho, co bylo napsáno v Bibli. Zdálo se, že starověká historie byla navždy uzamčena pod podivným obrázkovým písmem, tzv. egyptskými hieroglyfy. Nikdo z Egypta, ani z celého světa nebyl schopen je rozšifrovat.

A pak v r. 1798 vedl Napoleon vojenskou expedici do Egypta. Se svými 38 tisíci vojáky vzal Napoleon také stovky umělců, jazykových odborníků a vědců, aby mu pomohli lépe porozumět historii oné záhadné země. Všude viděli pozůstatky minulosti, nečitelné nápisy, dekorované monumenty a chrámové stěny. Napoleon a jeho učenci se zajímali o to, co tajemného je na těch obrázkových nápisích. O rok později v r. 1799 došlo k nejvýznamnějšímu archeologickému objevu tehdejší doby. Jeden z Napoleonových vojáků odkryl něco, co se později stalo známé pod názvem Rossetská deska. Byl to černý kámen dlouhý asi 122 cm a široký 76 cm. Tento kámen měl odhalit tajemství obrázkových nápisů, a tak prozradit tajemství, skrytá celá staletí. Rossetská deska je nyní uložena v britském muzeu. Do této kamenné desky objevené blízko deltového města Rossety, byl vytesán text starověkého dekretu, a to ve třech různých písmech. Bylo to v hieroglyfech v onom obrázkovém písmu, pak v lidové egyptštině a také v řečtině. Učenci mohli snadno přečíst, snadno přeložit řecký text. Ale hieroglyfy, to bylo úplně něco jiného. Přesto se zhruba o 20 let později v r. 1822 podařilo bystrému mladému Francouzi Jeanu Francois Champollionovi překvapit svět tím, že dešifroval hieroglyfy na Rossetské desce. A tak byly učencům celého světa otevřeny obrovské poklady dávné egyptské minulosti.

Ale nejdůležitější je to, že dlouho zapomenutá historie Egypta nyní potvrdila Bibli. Kameny dosvědčovaly, že to, co Bible říká, je pravdivé. Čím více archeologů pokračuje v kopání, tím více je důkazů, které potvrzují pravdivost Bible. Svět archeologie uchvátily nedávné objevy v Tell Mardikhu. Toto město v Sýrii se nazývalo Ebla. Ebla bývala jednou s bohatých a sofistikovaných společností s téměř 3000 obyvatel. Od objevů svitků u mrtvého moře tento nález probudil největší nadšení učenců, kteří se angažovali v tomto oboru. Ale ještě větší nadšení přinesl tento objev studentům Bible. V písařské škole, která sousedila s městským palácem, bylo nalezeno 14 000 popsaných hliněných tabulek a střepein pocházejících až z r. 2300 př. Kr. Tento nejstarší objevený archiv světa obsahoval oficiální záznamy království Ebla z období několika staletí. Někteří historikové pochybovali o tom, že Židé v době Mojžíše mohli vůbec vytvořit písmo. Do 19. století neexistoval žádný historický důkaz, který by to potvrdil. Dnes máme hliněné tabulky z města Ebla i jiné nálezy pocházející z doby mnohem dřívější než je

doba, ve které žil Mojžíš. V tabulkách z Ebla je zmínka o příběhu o stvoření světa a o potopě. Jsou tam rovněž zmíněna jména, která se shodují s biblickými jmény. Např. Ezau, Abraham nebo Jákob. Opravdovým překvapením je zmínka o dvou hříšných městech—Sodomě a Gomoře. Před objevem těchto tabulek neexistoval žádný historický důkaz mimo biblické prameny, týkající se těchto dvou měst. A proto tato města byla považována spíše za mýtická. Mnohé dějepisné knihy budou muset být přepsány, protože tyto objevy skutečně potvrzují existenci velkého počtu geografických názvů z naší historie. Někteří autoři budou muset připustit, že kniha Genesis je více než pouhou sbírkou dávných pastýřských písní a legend. Objevy z Ebla a dalších míst potvrdily věrohodnost Bible. **V Žalmu 119:160** král David říká: „**To hlavní v tvém slovu je pravda, každý soud tvé spravedlnosti je věčný.**“ A Bůh prostřednictvím Izajáše říká: „**Já Hospodin vyhlašuji spravedlnost, prohlašuji právo.**“ **Iz. 45:19.** Říká se, že mrtví lidé nemohou vyprávět historiky. Ale oni vypráví. Příběhy, které fascinují více než science fiction. Dávno mrtvé civilizace hovoří ze svých zaprášených hrobů a potvrzují správnost a spolehlivost Božího slova.

Až do 19. století někteří učenci věřili, že královna Semiramis postavila Babylón. V Bibli ale Daniel cituje krále Nebúkadnesara jako stavitele Babylónu. V r. 1899 začal Robert Koldewey hloubit ve starých ruinách Babylónu a odhalil desetitisíce pálených cihel a každá nesla razítko krále Nebúkadnesara. Tyto cihly pocházely ze zdí a chrámů tohoto starodávneho města. V Bibli můžeme číst, že král Nebúkadnesar prohlásil: „**Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval?**“ **Dan. 4:27.** Bible je fascinující kniha.

Archeologové z Babylónu rovněž našli tabulku s klínovým písmem, která popisovala všechny úspěchy krále Nebúkadnesara. A na nich král říká: „**Opevněním Esagily a Babylóna jsem posílil a upevnil jméno svého království na věky.**“ (Nebúkadnesarova deska). Bible říká, že pyšný Nebúkadnesar „**řekl: „Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?”**“ **Dan. 4:27.** Nápis s východního indického domu nyní umístěného v Londýně věnuje šest sloupců babylónského popisu obrovských projektů budov krále Nebúkadnesara. Opět svědčily archeologické vykopávky ve prospěch Bible.

Jedním z dalších tajemství světové historie bylo to, že nikde nebyla zmínka o Belšasarovi, coby babylónském vládcí. Bible hovoří o Belšasarovi jako o králi Babylónu. O tom králi, který byl svědkem oné známé píšící ruky na stěnu hodovního sálu. Bylo to pouze výplodem Danielovy bujné fantazie? Pojďme se podívat. Nabonidus, následovník velkého Nebúkadnesara, svěřil kralování svému synovi Belšasarovi v době, kdy on sám pobýval 10 let v Témě v Arábii. Tabulky

archeologických nálezů sdělují, že království vskutku bylo svěřeno Belšasarovi, korunnímu princovi. Doslova čteme: „A co se týče Belšasara vznešeného syna, potomka mého těla, dej mu úctu velkého božství v jeho srdci, ať se nedá na cestu hříchu, ať je spokojen s hojností života, ať velké božství přebývá v srdci Belšasara, mého prvorozeného a oblíbeného syna.“ (Bůh mluví k modernímu člověku).

Není to zvláštní, že v poslední kapitole knihy Daniel můžeme číst tento text? „A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.“ Dan. 12:4. A tak tedy Bůh mluví o tom, že bude rozmnoženo poznání a samozřejmě on nemá na mysli jenom poznání ve vědeckém světě, ale poznání se také rozmnoží v oblasti správného poznání Božího slova. A přesně tak se i stalo. Od 19. století proroctví, která jsou obsažena v knize Daniel začala být lidmi, kteří studovali Bibli, rozluštěna. A tak cihly a válečky, tabulky a manuskripty, vykopané archeology dokazují, že Bible ve svém tvrzení má pravdu. Navíc další přesvědčivý důkaz o tom, že Bible je Bohem inspirované slovo, je právě její schopnost přesně předpovědět budoucnost.

U Izajáše je známý text, kde Bůh skrze Izajáše říká: „Já jsem Bůh a jiného už není. Jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo.“ Iz. 46:9-10. Přátelé, Bůh odhaluje oponu času a dává nám zablédnout jakýsi záblesk budoucnosti. Demonstruje tím, že Bible není jen obyčejnou knihou, že je to jeho kniha. A dříve než Babylón dosáhl své velikosti, moci a slávy, tak Boží kniha již předpověděla jeho pád. Znovu se vrátíme k proroku Izajášovi, který žil v 8. století př. Kr. V jeho knize je napsáno: „Babylón, skvost mezi královstvími, pyšná okrasa kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem.“ Iz. 13:19. A Bible dokonce předpověděla mocnost, která toto mocné království svrhne. Prorok Jeremiáš, který byl svědkem dobytí Jeruzaléma babylónskou armádou napsal: „Hospodin vzbudí ducha médkých králů, protože hodlá uvrhnout Babylón do zkázy. Jer. 51:11. Jméno muže, který by měl vést armádu proti Babylónu, bylo prorokováno 150 let před jeho narozením. Stejně tak jako způsob, jakým to udělá. „Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: zotevírám před ním vrata, brány už nebudou zavírány.“ Iz. 45:1. Čili otázka. Naplnilo se proroctví Bible? Odpověď je: „Vždy! A do posledního písmenka.“ V Perské hale britského muzea stojí Kýrův váleček objevený v troskách Babylónu a na tomto hliněném válečku je vyryt text Kýrova vyprávění o dobytí Babylónu. A detaily jsou přesné. A Bible nejenom předpověděla pád Babylónu, ale rovněž prohlásila: „Babylón bude hromadou.“ Jer. 51:37 a Izajáš dodává: „Už nikdy nebude osídlen, nýbrž divá zvěř tam bude odpočívat, v jejich domech bude plno výrů.“ Iz. 13:20-21. Jenom Bůh mohl předvídat budoucnost a předpovědět tak

přesně pád mocného Babylónu, ve své době toho neslavnějšího a nejmocnějšího království v tehdy známém světě. Badatel Justin Lazard popisuje místo starověkého Babylónu takto: „Beztvaré hromady smetí pokrývají celou plochu povrchu země, pustý a ohavný odpad. Výři vylétají ze sporých houštin a odporný šakal se blíží brázdami.“ (Objevy v ruinách Ninive a Babylóna). Z dřívější slávy Babylónu nezůstalo nic, kromě jména a značky na cestě. Ohromné hromady smetí rozptýlené přes starověké babylónské rozvaliny jsou spolehlivých důkazem inspirace a neporušenosti Bible. Prorok Izajáš říká: „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky.“ Iz. 40:8. Jestli Bůh může přesně předpovědět staletí dopředu budoucnost dávnověkých království, můžeme být jen na moment pochybovat o jeho schopnosti a moudrosti přesně předpovědět to, co před námi skrývá naše budoucnost? Biblická proroctví dávají jakési privilegium nám lidem nahlédnout za oponu, dívají se do budoucna Božíma očima a zachycují záblesky jeho řešení problému. Problému ohrožení lidského přežití na planetě zemi.

Bible je tedy více než spolehlivá historická příručka, více než přesná vědecká fakta, více než naplněná proroctví, protože pokud by tomu tak nebylo, vůbec by nezáleželo na tom, jak se lidé zachovají. Téma této knihy, její jádro je výčet toho, co se stalo na drsném kopci vně Jeruzaléma před více než 20 staletími. A na tom, co si o tom myslíme, velmi záleží. Protože buď zemřel na kříži Syn živého Boha anebo ne. Buď byl tím, o kom hovoří Bible anebo jim nebyl. Buď byla Golgota fantasií anebo skutečností. A na tom závisí věčné lidské osudy. A proto i my to potřebujeme vědět. A možná tím největším důkazem hlubokého významu pravdivosti Bible je moc této knihy změnit k lepšímu naše životy. Tato síla je zahalena do jedné osoby. Osoby Ježíše Krista. A právě Ježíš řekl tehdejší náboženské elitě: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život. A Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ Jan 5:39-40. A u Lukáše je zase zapsáno, co Ježíš řekl svým učedníkům poté, co byl vzkříšen a zjevil se jim v Jeruzalémě: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Luk. 24:44. Tak tedy Starý zákon prorokoval o Kristu, o zaslíbeném Mesiáši, který má přijít a vyřešit problém hříchu. A Nový zákon je příběhem jeho života. A tak můžeme vidět, jak je celá Bible zjevením Ježíše Krista, který přišel demonstrovat na tuto vzbouřenou planetu kým jeho Otec doopravdy je. Přišel, aby nám zjevil charakter milujícího Boha.

A proto se Bible nazývá živým Božím slovem, protože zasahuje do našich každodenních situací. Skrývá v sobě úžasnou moc. Moc, která mění lidské životy, která přetváří lidský charakter, dává sílu slabým, odvahu deprimovaným a naději umírajícím. V průběhu historie se její

moc měnit lidi znovu a znovu projevovala. Hněviví lidé se změnili v pokojné, díky moci, která se skrývá v Bibli. Smyslní a nemorální lidé se stali ryzími a čistými, pijani byli osvobozeni od svého pití, zloději byli osvobozeni od svého kradení, podvodníci od svých podvodů a nemusíte dnes hledět příliš daleko, abyste našli zatvrzelé vrahy ve vězení, kteří byli změněni v nadšené křesťany, skrze moc Bible. Nemusíme chodit daleko, abychom našli manželství, která byla krůček od rozvodového řízení, a která byla zachráněna a naplněna novou láskou skrze moc Božího slova. Nikdo nemůže číst Bibli věrně každý den, aniž by ho Boží slovo nezměnilo. Pokud trávíme čas každodenním čtením Bible, tak změní k lepšímu také nás samotné. Ježíš trávil čas tím, že měnil lidi. A to je jádro křesťanské víry. Je to jádro Bible, tajemství této knihy. Ježíš věděl, jaká moc měnila lidi. A proto řekl: „**Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.**“ Jan 8:32. Je to pravda, která lidi osvobozuje, je to Boží pravda, která lidi mění. Je to pravda, která mění pijana na střízlivého a milujícího Otce. Je to pravda, která osvobozuje drogově závislého i násilníka.

A v dnešním světě, kde vládne tolik klamu se ptáme: „A co je pravda?“ Ježíš Kristus dal odpověď: „**Tvoje slovo je pravda.**“ Jan 17:17. Bible tedy, to mocné slovo je pravda a moc tohoto slova může změnit srdce mužů i srdce žen. Ale Boží slovo může změnit pouze ty, kteří chtějí být změněni. Ty, kteří jsou ochotni přijmout muže oné knihy-Ježíše Krista. Bůh nám totiž dal svobodnou vůli. On ví, že nás nikdy a k ničemu nebude nutit. A milióny životů byly změněny právě při studiu Bible. Neexistuje větší moc na našem světě, která by se dotkla srdcí a změnila životy. Milí přátelé, záleží na tom, co s touto knihou uděláme. Není to pouze kniha, kterou lidé berou do kostelů, a kterou doma založí do knihovny. Obsahuje více než užitečné informace, či praktické rady. Skrze ni totiž promlouvá Bůh k našim srdcím. Je to jeho dopis lásky k nám, jeho dětem na planetě Zemi. V tomto dopise lásky je tajemství přežití, trvalého štěstí a pokoje v mysli. Pokoje, jaký člověku nemůže dát tento svět. Dovolte mi na závěr vyprávět jeden příběh o síle Božího slova ke změně životů. Je to velmi známý příběh.

Příběh:

Před mnoha lety existovala loď, jménem Bounty. V r. 1790 vyjel kapitán Bligh (čti blai) se svou posádkou z Anglie, aby přivezli spoustu chlebovníků, které by přesadili jako levné jídlo pro otroky. A protože Bligh zacházel se svou posádkou krutě, tak na lodi vznikla vzpoura. Fletcher Christian, vůdce vzpoury, vysadil Bligha i s 18 členy posádky na malou loď, ale jim, vzhledem k jejich dobrým navigačním schopnostem kapitána Bligha se podařilo najít cestu zpět do Anglie. Posádka Bounty naproti tomu nejela příliš úspěšně a tak přistáli na

neobydleném ostrově, který se jmenoval Pitcairn. Spálili Bounty, aby je nikdo nemohl najít. Na lodi bylo několik žen, dětí a domorodých lidí z Tahiti. Vzbouřenci se dostali do velkých problémů, když se naučili vyrábět lihovinu. Docházelo k vraždám a kriminalitě a za nedlouho zbyl pouze jeden muž, John Adams a několik žen a dětí. John Adams se v této zoufalé situaci pustil do hledání Bible, v níž by mohl najít klíč k řešení jeho situace. A hledal tak dlouho, dokud nenašel bountsou Bibli, která byla ukryta v jedné bedně. Začal ji číst. A když ji četl, tak se stalo něco ohromujícího. Uvědomil si, jak obrovská zodpovědnost za budoucnost těchto dětí na něm spočívá. Začal je učit číst a psát. Začal je učit, jak mají žít. Úžasná změna všech obyvatel ostrova přilákala pozornost kolem jdoucích putovníků, pak britské vlády a nakonec celého světa.

Tato Bible, o které zde hovoříme, změnila také můj život. A může změnit i váš. Když čteme Bibli, tak stejný Duch svatý, který inspiroval pisatele Bible, aby před mnoha lety napsali Boží slovo, proměňuje také naše životy při jejím studiu. Pokud chceme, můžeme směle přistoupit k Božímu slovu s otevřenou myslí a v prosté víře říci: „Pane, ukaž mi svou pravdu a já ji budu následovat.“ Můžeme říci: „Pane, ukaž mi na změny, které potřebuji udělat v mém životě a já je udělám. Pane, toužím se s tebou setkat, jako s milujícím a odpouštějícím Bohem, jako život měnícím záchráncem na stránkách tvého slova.“

Milí přátelé, není to jen pouhá kniha, ale je to její autor, který přináší tuto změnu. Když poznáme jen zlomek jejího autora, tak naše víra vzlétne. Znat Ježíše Krista znamená milovat ho a důvěřovat mu. Rád bych vás i dnes vyzval k závěrečné modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za dnešní téma, které jsme mohli díky tvé milosti odhalovat v Bibli. Děkujeme ti, že ty jsi nám dal své slovo, jakýsi plán na záchranu člověka, abychom mohli poznávat tebe, jako milujícího Otce a tvůj charakter. Děkuji ti, že jsi poslal Pána Ježíše Krista na tuto zemi, abychom mohli poznat, jaký ty jsi. Prosím tě, abys i nadále vedl a ochraňoval nás na našich cestách v novém životě. Modlím se ve jménu Ježíše Krista. Amen.